

36 і 6 котів-детективів. Книга 2

36 і 6 котів повертаються! І тепер у котів-танцюристів з'явився новий талант – до дряпопису. Їхні картини прикрасили стіни господареві кав'ярні, але ненадовго... Стався злочин. Хто візьметься розслідувати дивне зникнення? Хто розкриє таємницю вісьмох липових дощечок? 36 і 6 котів-детективів беруться до справи...

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

36 і 6
Котів-

КОМПАНЬЙОНІВ

Вступ

Чий це будиночок на околиці міста?

Два входи, два ганки, два газони обабіч. Довкола живопліт. Кущики висаджені навіть між двома сходами, що ведуть до двох дверей.

Хто тут живе?

Та ж ясно, що сусіди: над одними сходами на вивісці — життєрадісна собача морда, над іншими — портрет усміхненого кота.

Дім котів і собак.

Спільний дім, завбачливо розділений навпіл. Для комфорту, вважають собаки. І задля безпеки, сподіваються коти. Щоб уникнути напруження й імовірних провокацій, погоджуються собаки. Щоб люди не казали: живуть як кіт із собакою, доповнюють коти.

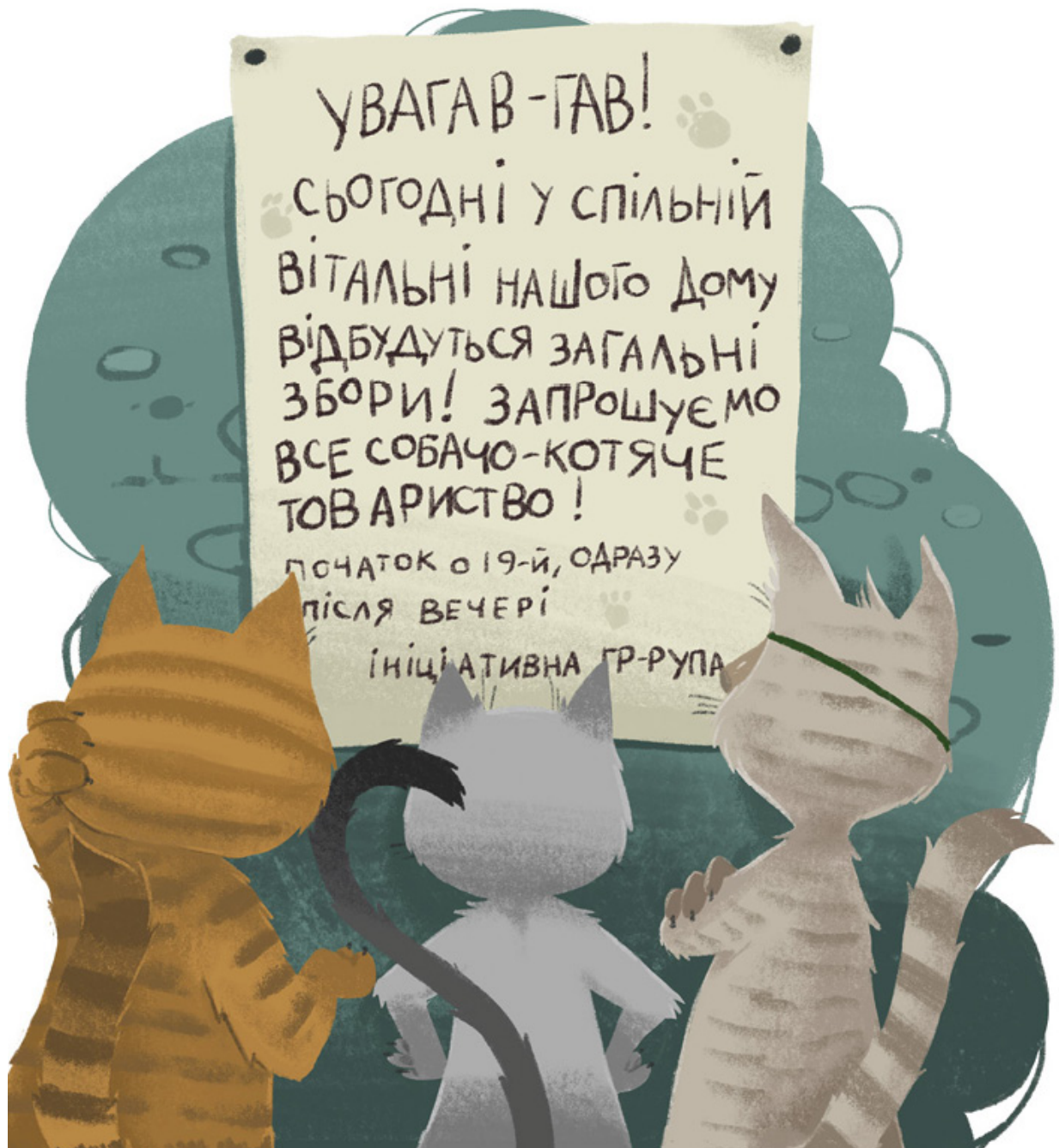
У цій оселі віднедавна мешкають 36 і 6 котів і кілька десятків собак. Якщо вірити чуткам — 99 і 9. Але ж ніхто не перевіряв. Принаймні коти достеменно цього не знають.

Дім для вчорашніх безпритульних звела міська громада. За особливі заслуги. Бо коти й собаки знайшли в яру за містом скарб — джерело з чистою водою.

Над входом на котячу половину біліє оголошення.

Одразу видно, хто писав.

Коти з'юрбилися біля оголошення, вони щойно повернулися з роботи в кав'ярні «36 і 6 котів», втомлені й голодні. А тут таке. Які ще збори?!

— Шото я нічо не поняв, — одним оком приглядається до написаного Кутузов.

— Бу-бу-бу-бу-бу... — чухає лапою за вухом Бубуляк.

Що це, справді, за ініціативна група, в якій немає жодного кота? Що сталося? Яка причина зборів?

Кутузов кинув оком на собачий вхід — там теж видніє оголошення. Таке саме.

— Знову якась дурня собача! — махнув лапою одноокий кіт і посунув через поріг.

— Лапи!!!

Чистюх стоїть у дверях і всім нагадує:

— Кому кажу: витирайте лапи!

Він сьогодні черговий з прибирання, пильнує, щоб у домі було чисто.

Кілька днів тому вже оголошували збори. Зі собачої комори тоді зникли запаси продуктів. На папірці над дверима було написано: «Загальні збори з приводу підозрілого зникнення в спільному Домі собачого сухого корму». Обурений натяками Кутузов гасав довкола будівлі, котячою та собачою територіями, зухвало перестрибував через живопліт і несамовито волав:

— Треба пильнувати свої речі й харчі! Сухий собачий корм, ага! Велика спокуса! Усі знають, чим він загрожує! З'ївши його, коти перетворилися б на зграю котопсів! Воно вам нада?!

Назрівав скандал. Однак обійшлося, бо то було просто непорозуміння. З'ясувалося, що руда псиця Уна прибирала в собачій господарській частині і тимчасово перенесла харчові запаси в інше місце. Корм знайшовся — збори скасували.

А тепер?.. Що знову сталося?

Розділ 1

Собаки — пунктуальні створіння. За кілька хвилин до 19-ї години вони вже зібралися на своїй половині вітальні, посідали півколом і мовчки позирали на стінний годинник.

У котів тим часом тривала вечеря. Чергові кухарі Ковбасюк і Сордель приготували рибні котлети і сподівалися на зливу компліментів, однак усі їли поспіхом і без розмов.

За п'ять хвилин до початку під незадоволені собачі погляди ввійшли кішечки-жоржинки, всі восьмеро одна за одною: Іветта, Лізетта, Мюзетта, Жанетта, Жоржетта, Кларетта і Колетта з Марієттою. Перегнавши їх, попереду всілися малюки. Правду кажучи, не такі вже

й малюки. Лапки довгі, мордочки витягнуті, ще трошки — і можна буде називати їх підлітками.

А ось і кольорові коти. Коментатор-Чорний кіт, видивившись колегу поміж собак, скинув лапу, вітаючись із Базікалом Чорним Джеком. Обрав собі таке місце у вітальні, щоб звідти всіх тримати на оці. Обмінялися з Базікалом жартівливими жестами: хто нині коментуватиме події — я чи ти?

Застигли в задумі Рудий і Білий-Альбінос. За ними сховався репер Сірій, нахилився вперед, щоб бути непомітним, ще й навушники почепив — музику слухає. Йому геть нецікаво, яка така нагальна справа всіх сюди покликкала, але сказано прийти, то він і заявився.

Мурр-нявв — це Мурчик із Нявчиком щось стиха обговорюють. Сплюх бореться зі сном. Ще трошки треба потерпіти. Ось почнуться збори — Сплюх очі заплющить, морду лапкою підіпре й вдаватиме, що запав у глибокі роздуми... Головне — не хропіти.

Вразливий Беркиць косує оком на собак. Зазвичай їхні шляхи не перетинаються. Він уникає сусідів, береже нервову систему. А от Бровчикові хоч би хни. Сміливо посунув на собачу половину вітальні, сів поруч із Бровком — перемовляються, регочуть. Бровчик і Бровко — друзяки! Їм є про що потеревенити, ворущачи бровами. Вони щодня спілкуються.

Увага Чистюха прикута до великого, на всю стіну, вікна. Що там за цяточки й патьоки?

— Годилося б вікна помити! — обертається той до котів, а тоді й до собак. — Усеньке скло захляпане дощем!

Ніхто не відповідає. Вдають, що не почули. Недавно ж вікна мили! Скільки можна!

— На кого чекаємо? — озивається нарешті Черчиль, той що Незовсім-бульдог.

Перед ним дзвінок, який ось-ось оголосить про початок зборів.

Особливо нетерпеливляться собаки Рекс і Кекс, їм у нічну зміну заступати, вони працюють охоронцями на гуртівні шкільного приладдя. Справді, пора починати!

— Ще дві хвилини!

Це Кутузов з Голотою надійшли, обтираючись після смачної вечері. Голота показав лапою собі за спину, на стінний годинник з маленькими дверцятами посередині циферблата. Велика стрілка ще не наблизилася до цифри дванадцять.

Деякі собаки озирнулися на свій годинник, такий самий, як і котячий. Усе правильно, час іще є.

— Дайте спокійно доїсти тим, хто з роботи! — Кутузов роззирнувся в пошуках місця: куди б його сісти, а то й прилягти?

— А ми хіба не з роботи? — обурився Базікало Чорний Джек. От мав же твердий намір весь вечір мовчати, та хіба ж дадуть! — Я, скажімо, щойно з підземного переходу. Лап під собою не чую.

— І ти не сам-один у своїй утомі, — відповів Кутузов. — У нас сьоні теж був танцювальний день. Заморилися. Повнісінька кав'ярня глядачів! А що в переході? Були люди? Зупинялися?

Нарешті всі зійшлися. Хвостуля й Пушинка сіли ближче до собак. Забігли, облизуючись, брати Хук і Джеб. Видурюючись, попрямував у куток бадьорий Робокон, наче й не з роботи. Покивав навсібіч головою, підтримуючи чорні окуляри, підмотані ізоляційною стрічкою. Гепнувся на долівку: фухх! Підтягнулися решта танцюристів — Степко, Брейкер, Вертун. Юрбою завалилися коти-хавчики, морди задоволені, відразу видно: нарешті ситі.

Щойно неспішно впливла Баронеса, як на протилежних стінах вітальні одночасно зарипіли годинники. Розчахнулися дверцята, й звідти вистрибнули... механічні кіт і пес. Пронявчали й прогавкали сім разів одне до одного. А тоді сховалися, затраснувши за собою дверцята. Сьома вечора!

Череватий Черчиль дзеленькнув дзвоником.

— Р-рррозпочинаймо! — гарикнув. — Жукейр-ро, говор-ри.

Зібрання стишилось.

На середину, на місце для виступів, виплентався облізлий Жукейро.

— Ту-ут... — почав із підвиванням, задерши голову вгору. — Такий трафу-унок... Воно б, може, й нічого... Не наше псяче діло, а все ж... Дім у нас спільний, у разі чого мали б одну на всіх проблему. Бо сухе бадилля тільки чирк — і вже горить. До біди недалеко... Воно, звісно, виховуйте своїх дітей як вважаєте за потрібне, проте...

Баронеса позіхнула й розгорнула газету, прихопила її зі собою на випадок нудних зборів.

— Жукейро! — різко обірвала промовця руда висока псиця Уна, її довгі дреди хитнулися попід вухами. — Занадто довгий вступ. Двома словами!

Жукейро переступив з лапи на лапу й видушив із себе:

— Кошенята курили.

— Що він сказав? — перепитали з котячого боку.

— Кошенята курили!

Запала тиша. А тоді вибухнуло.

— Ах! — підхопилися на прями лапки жоржинки.

— Шо-шо? — зареготав Кутузов.

Голота фиркнув, тицьнув лапою в плече товаришу й затулив собі очі другою.

— Що вони робили, перепрошую?

— Мрр... Ги-ги-ги... — покотилося між котами.

Коти гули, хтось реготав, хтось обурювався. Баронеса обмахувалася газетою, наче віялом. Беркиць, на диво, навіть очей під лоба не закотив. Він так здивувався, що забув про свою виняткову вразливість.

Жукейро тупнув лапою й гавкнув щосили:

— За купою сухостою позаду будинку! Отам! — і викинув лапу в напрямку вікна.

Коти замовкли, регіт стих.

— Бубуляче, — розвів лапами Коментатор-Чорний кіт. Що скажеш, ти ж, мовляв, найрозумніший, найрозважливіший? Навіть коментаторові забракло слів.

— Бу-бу-бу-бу-бу, — почухав підборіддя Бубуляк. — Я думаю... Варто запитати малих. Що вони скажуть?

А де вони, ті малі, що їх і не чути? Та он же попереду видніють їхні напружені потилиці. Клаповух, Яків, Безжурний Кіт Гарольд Перший, Безжурний Кіт Гарольд Другий, Круть та Ашоня — всі тут.

— Гей, малі? Чого мовчите? Чули, що про вас кажуть?

У Клаповуха вушка ворухнулися й стали сторч, він підвівся, озирнувся. Й усі відразу зрозуміли, що нічого кумедного в словах Жукейра немає.

— Це правда? — рвучко видихнула Хвостуля.

Малі почали підводитись один за одним і повертатися мордочками до своєї родини. Їм було ніяково. Їм було не по собі.

Оце так номер! Що воно відбувається?

— Тому ми вас, шановні сусіди, і покликали на загальні збори, — прогарчав Черчилль, повертаючись до обов'язків голови зборів. — Вирішили попер-редити, щоб ви не залишалися в невіданні. Щоб не проґавили шансу вплинути на молодше покоління. Ми так і думали, що ви геть не обізнані, що це буде для вас сюррр-пр-риз. То ж бер-рїтьсґа за виховання своїх дітей, не пускайте цього діла на самоплив.

Поглянув на Уну. Вона підвелася.

— Дозволю собі невеличку пораду, — ступила вперед. — Кошенята мають забагато вільного часу. Деколи вони танцюють у кав'ярні — оце й усі корисні справи. Натомість погляньте на нас, собак, — ми працюємо охоронцями на складах та автостоянках, несемо службу на митниці, заступаємо на чергування з прикордонниками, водимо вулицями сліпих... Роботи море. Ще й час від часу танцюємо

в підземному переході... Працюємо всі — від малого до великого. Ваші ж діти переважно тиняються без діла. А байдики до добра не доведуть! Кха-кха... Я все сказала.

— І це була хвилина собачої самореклами! — Кутузов підстрибнув і скинув лапу вгору. — Облишмо порожні балачки. Я маю присутнє запитання. Звідки кошенята взяли цигарки?

Усі презирнулися.

— Звідки? — повторив Черчиль.

Кошенята — ані пари з вуст, очі долі.

— Справді, — гарикнула Уна. — Звідки?

— Це я їх пригостив, — озвався хтось доволі виклично.

— Хто це — я?

— Я — це я.

На місце для виступів, де тупцяли присоромлені кошенята, вистрибнуло цуценя. Те саме, що його врятував свого часу Кутузов.

Собаки підвелися, немов за командою:

— Карасику, ти?!

Цього кудлатика назвали Карасиком після пам'ятного купання, коли Кутузов вихопив його з бурхливого водного потоку. Малюк виявився прудким і витривалим, як карасик. Ще й самовільно причепив собі до імені скромний додаток — Кутузов. І доволі вправно копіював розхристану ходу свого рятівника.

— А! — саянуло Жукейрові. — Ти захищаєш котів! Береш вину на себе! Хіба не так, Карасику?

— Карасик-Кутузов! Через дефіс! — нагадало песеня, примруживши око. — А чого їх захищати? Коти й самі не дадуть собі в кашу начхати.

— Гаразд, а ти звідки взяв оту гидоту?

— У парку назбирав.

— Недопалки в тр-раві назбир-рав? — Черчиль від подиву аж у дзвоник дзеленькнув. — Ви бички кур-рили?.. Кур-рці котячі!

— ...і собачі! — зухвало гавкнув Карасик.

Здійнявся гвалт і лайка, всі кому не ліньки з'ясовували, хто і як впливає на молодше покоління. На дзеленчання дзвоника — нуль уваги. Тоді отямилися, похапали своїх малюків та й розійшлися, не попрощавшись. Збори самі собою закрилися — щоб далі тривати вже на різних половинах оселі.

— Я казав, що варто лиш попередити котрогось із котів — та й по

всьому. І нехай собі з'ясовують, що до чого, — міркував уголос Базікало Чорний Джек. — А ви: ні-ні, тільки загальні збори! Ось і маєте тепер! Такі делікатні питання на загальні збори не виносять!

На котячій половині тим часом розходився з обуреною промовою Коментатор-Чорний кіт. Не міг далі тримати язик на припоні.

— Це не котяча шкідлива звичка, а людська! Химерна й незрозуміла! — виговорював він кошенятам. — Для чого нам іще й людські вади? У нас своїх вистачає.

— До речі, Стас не курить, — перервав Коментатора Шпондермен. — І пані Крепова теж.

— Лариса — точно ні, — докинув Ковбасюк. — Я принохувався. А щодо Олеся, еее... я... я... не беруся стверджувати.

— Було таке, було! — підстрибнув Рудий. — Я про Олеся більше за вас знаю, ми ж друзі — я рудий і він рудий. Але він уже покинув.

— Хай там як, не треба узагальнювати, — завершив свою думку Шпондермен. — Що людські звички, що котячі — вони в кожного свої. Скажімо, Шкуряк має слабкість до шкурок, від ковбасних до яблучних.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

36 і 6
КОТІВ-

КОМПАНЬЙОНІВ

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОВОГО ЛЕВА

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ